

Maar nu hij van zo dichtbij kijkt, ziet hij vooral ook verschillen in plaats van de gewaande overeenkomsten. Zoals de groene ogen, de lange wimpers, de sproeten op de huid langs de neus, het ringbaardje dat hij zelf niet meer heeft. Langzaam glijdt zijn blik naar onder - hij trekt zijn bezwete shirt eerst omhoog en dan uit - en bewondert dan de gewelfde borstspieren en het sixpack dat hij nu heeft. Boudewijn heeft zijn fysieke conditie al die jaren goed bijgehouden, maar in deze shape en met deze spieraftmetingen heeft hij nooit rondgelopen. Ook zijn lange benen tonen steviger en gespierder dan ooit en zijn voeten lijken wel twee maten groter in deze tennisschoenen. Hij trekt ze uit om ze te bekijken, ze zijn vooral breder dan hij ze van zichzelf kent. Hij voelt aan de rode striemen op zijn voeten, die de randen van zijn schoenen, die de hele wedstrijd strak aangetrokken waren, daar gemaakt hebben. Als hij nog steeds voor de spiegel staat trekt hij ook het groezelige short en een modieuze onderbroek uit en staart naar het geslacht dat hij daaronder aantreft. Dat lijkt niet anders dan anders, niet groter, maar ook niet kleiner, zeker in deze ontspannen staat. Hij neemt zijn pik en zijn ballen beurtelings in de hand, maar ook dat voelt niet anders, al is de hand die ze vastpakt breder en zijn de vingers langer dan hij gewend is.

Zich er ineens erg van bewust dat hij hier in zijn nakie naar zichzelf staat te kijken, ook al kijkt hij naar een vreemd soort replica van zichzelf, werpt hij een blik op de kleren van Landry, die hier hangen. Hij ziet blauwe jeans hangen, loopt daar gedecideerd naartoe, pakt deze op en voelt in de zakken van de broek. Een klein bosje sleutels aan de ene kant, een kaartje wat de hotelsleutelkaart van het Hilton hotel lijkt te zijn en dan voelt hij in de achterzak een mobiele telefoon.

De telefoon van Landry! Het is een iPhone 15, het allernieuwste model. Als hij onzeker staart naar het apparaat in zijn hand, heeft hij hem onbewust al ingeschakeld via de zijkant en meteen heeft hij toegang tot het homescreen en de daar geïnstalleerde apps. Hoe kan dat? Maar dan realiseert hij zich dat hij het gezicht van René Landry "draagt" en deze telefoon met face-id werkt. Hij heeft toegang tot de gegevens van Landry: apps, mail, contacten, agenda, alles.

Met trillende vingers opent hij contacten. Wat als hij het nummer van zijn eigen telefoon belt, die - zo denkt hij - op het nachtkastje naast het bed moet liggen? Wat gebeurt er dan? Gaat hij zelf dan, zijn eigen personage daar, de telefoon opnemen? Kan hij zo een soort dialoog met zichzelf beginnen? Of is dat misschien het moment, dat dit allemaal zal stoppen en hij gewoon weer voor de tv in zijn slaapkamer staat te schreeuwen

hem aan, gebiologeerd door de aanblik van de meest uitgesproken roodharige en met sproeten bezaaide man die hij ooit is tegen gekomen. Adam Hesseling, want dit moet hem toch zijn, is nog iets langer dan hijzelf, zijn lange soepele ledematen gekleed in een zomerse linnen broek en een bordeauxrood overhemd waarvan de mouwen stevig naar boven opgerold zijn. Hij heeft uitgesproken gelaatstrekken, een grote volle mond, een lange rechte neus en grote bruine ogen die hem recht aankijken.

‘Hoi,’ zegt hij uiteindelijk, zich er pijnlijk van bewust dat hij Adam staat te bestuderen, ‘eh nee hoor, ik begin wat later, er is een training uitgevallen.’

‘Je klinkt vreemd,’ zegt Adam terwijl hij intussen zijn fiets in de hoek van de schuur op zijn standaard zet. Als René als aan de grond genageld op zijn plek blijft staan loopt Adam op hem af. ‘Hoi,’ zegt hij en plant een lange en volle kus op René’s mond.

René voelt de volle vlezige lippen van Adam op de zijne belanden, en beleeft de ongewone sensatie van licht prikkelende haarstoppels die de zijne raken. Deze ervaring is nieuw voor hem. Hij heeft in het verleden toen hij zijn High School deed en later ook op de tennisacademie in Montreal wel eens met wat met andere jongens gerotzooïd. Dat beperkte zich tot wat gestoei in de douches en kleedkamers en is verder gebleven bij een enkele keer “handneuken”. Maar dat gebeurde in de wederzijdse roes van adrenaline na het sporten en elkaar een zoen geven was daarbij een onuitgesproken taboe. Nu merkt hij dat een warme blos zijn wangen bekruipt en sluit hij bijna automatisch zijn ogen.

‘Nou, dat heeft zo te zien meer effect dan al mijn pogingen gisteravond,’ merkt Adam op, er klinkt sarcasme in zijn stem.

‘Sorry,’ mompelt René, die hem schuldbeust aankijkt, zonder eigenlijk goed te weten waar dat op berust. Hebben hij en Adam, nou ja Boudewijn en Adam dan, gisteravond een mislukte vrijpartij gehad? Is seks tussen hen wellicht al langer een issue? Wel, op dat gebied heeft hij zelf wel enige ervaring als hij denkt aan Coco. Die veel, veel vaker dan hij, de behoefte voelt om te vrijen en hij kent de wrijving, maar ook het schuldgevoel, die het oplevert als hij met regelmaat - en de laatste tijd steeds vaker - haar avances afwijst. Als deze Adam Boudewijn met een zelfde seksuele honger benadert als Coco dat bij hem doet, kan hij wel wat sympathie voor Boudewijn opbrengen en dat is dan voor het eerst. Maar Boudewijn zit nu met Coco opgescheept en hij staat zelf nu tegenover deze Adam, die hem vorsend blijft aankijken.

‘Boudewijn, ik wil het echt met je hebben over wat er aan de hand is